

Златноелечко и къртицата Поразия

Един ден Златноелечко попадна в Света на мрака. Озова се там от любопитство. Намери една къртичина и нали е любознателен... Хоп! Скочи в дупката и се намери, къде...? Под земята-а-а! Мигна няколко пъти с очички, за да свикне с тъмнината и що да види?- Насреща му, звяр. Хрупа корен и въобще не му обръща внимание. Помисли, помисли Златноелечко и... засвири. Онзи спря да гризе корена и май се заслуша.

–Кой си ти? - попита къртицата Поразия.

–Аз съм артист... Златноелечко!

–Много се радвам да те видя! – каза тя макар, че нищо не виждаше. - Чувала съм те да свириш. Заповядай, влез!

–Не е ли по-добре да излезем горе, за да ме видиш по-добре? - попита музикантът.

–Дори и да излезем, аз няма да те видя! Аз съм къртица, живея под земята. Нямам очи, защото като ровя, ще се пълнят с пръст. Прокопавам тунели, намирам това-онова под земята, но най-много обичам градинарите.

–Градинарите ли? Защо? – изуми се Златноелечко.

–Защото садят растения, а аз се храня с корените им. Малко ми е неприятно, че нямат чувство за хумор, но това е нормално! Понякога ми пълнят тунелите с вода, но те

са безброй и аз им бягам. – засмя се къртицата и продължи.- Сега ще влезеш ли да разгледаш лабиринта ми?

–Не! Тръгвам, защото....? Хайде довиждане засега! - продължи щурчето. - Довечера излез от къртичината и ела да слушаш оркестър „Ла двора“, ще свири „Полета на бръмбара“ от Римски-Корсаков. А един ден ще напиша симфония за „Къртица и градинар“.

И Златноелечко изскочи от Света на мрака, отново на земята, разбрал, че има живот и под нея.